

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουριοκεφαλής έμαθε μετά παρέλευσιν πολλών ημερών ότι φίλος του εν τῇ ἐξοχῇ διαμένων ἔχασε τὴν μητέρα του, καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν συλλυπητήριον ἢ ὅποια ἤρχιζεν οὕτω: «Ἡ ἐπιστολὴ ἔρχεται βεβαίως κατὰ τὴν ἐορτῆς.»

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου

Ἐπεσέθησαν εἰς τὸν Παυλάκην, ὅτι ἂν εἶνε φρόνιμος μίαν ἑβδομάδα πρὸς τὸν ἀγοράσαν ἐν παιγνίδι. Ὁ Παυλάκης το κατάρθωσε καὶ ἡ μήτηρ τοῦ τῷ λέγει:

— Δύοιν λοιπὸν θὰ ἔχῃς τὸ παιγνίδι σου. Ἀμέσως τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ πρῶτ' ἢ πρῶτ' ἡμέρῃς τοῦ Παυλάκη: — Πές μου, μαμά, εἶνε τὴν ἡμέραν, ἢ αὔριον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀ. ριολοῦλουδου Ἀθηνῶν.

ΑΔΙΑΠΛΑΣΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐκ τῶν δικῶν ψευδωνύμων. Λευκογένεες λευκῶν, τοῦτο δύνασαι νὰ κρατήσῃς; θὰ ἐνοήσῃς δὲ πῶς λύεται καὶ οἱ γρίφοι παρακολουθοῦν τὰς δημοσιευόμενας λύσεις των.

Ἀδιαλείπτως. Ἀλέξανδρον Φραεττίος, αἱ προσπάθειαι μου εἰς τοῦτο τεύχον: πῶς νὰ γίνωμαι μᾶλλον μᾶλλον ἀξιαγάπητος εἰς τοὺς φίλους μου, καὶ ἂν, ὡς μοι γράφεις, ἐκάνενα δὲν ἤκουσες ἀκόμη νὰ πῆ πως μ' ἔχόρτασε, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν μεταιοποῦν καὶ με κάμνει εὐτυχῆ. Ποιητικώτατ' ἢ ἐπιστολὴ σου, δι' ἧς μοι περιγράφεις τὴν κατοικίαν σου, Ἀττικὴ Νύξ. Σὲ συχαίρω δι' ἀμφοτέρας.

Αἱ περὶ τοῦ «Ἐν Οἰκογενεῖαι» κρίσεις σου, Ὁδρανὲ τῆς Μιτωλήνης, μαρτυροῦν ἐμβροσίαν καὶ ἐπιστολὴν τὴν ἐκτίμησιν, ἣν τρέφω περὶ σοῦ. Μετὰ ζωηρᾶς χαρᾶς σ' ἐπαναβλέπω, φίλε Σ. Α. Ταλιαδοῦρε, μεταξύ τῶν φίλων μου.

Εἶδες, Μετῆνε Ἀγγίλια, ὅτι σοῦ ἀπήντησα ὅταν ἔλαβα ἐπιστολὴν σου. Γράψε μου λοιπὸν ὅταν ἔχῃς καιρὸν.

Δὲν ἦσαν ἀνεπιτυχεῖς οἱ χρωματισμοί, Λόρδε Βόρων, καὶ τὸ σχέδιον ἦτο καλὸν ἐξαικολούθει νὰ καταγίνεσθαι εἰς τὴν ζωγραφικὴν, τὰς ὥρας τῆς ἀνάσεως.

Εἶνε ἀληθές, Ἐρυστὸν Τριαντάφυλλον, ὅτι ἔχεις μίαν θεῖαν ἥτις ὁμοιάζει εἰς τὴν καλωσύνην μὲ τὴν θεῖαν Ἐθρυσίαν τῆς Πριγκιπίσσης «Ροζάβιας» καὶ ἓνα θεῖον ὅστις ὁμοιάζει μὲ τὸν θεῖον Ἀλέκον τῆς «Νίνας». «ὦ! τότε εἶσαι εὐτυχιστάτῃ! Φαντάζομαι πόσον θ' ἀνιούχησαν οἱ καλοὶ γονεῖς σου μὲ τὴν ἀσθένειάν σου, ἀλλ' ἀπὸ ἐπέραςε ἄς δοξάζωμεν τὸν Θεόν.

Εὐχομαι νὰ εἶνε παρυστικά, Ἀηδὼν τῆς Τυμφοῦ, καὶ ὁ νέος διαγωνισμὸς δὲν ἀργεὶ νάρχησιν. Πνευματικὰς ἀσκήσεις στέλλε, καὶ ἂν τινες ἐγκρίνονται θὰ δημοσιεύωνται.

Ἀρίστην ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμες ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ, μικρὴ μου φίλε Π. Μ. Σχίμφολε, καὶ ἀνοπομόνας περιμένω καὶ ἄλλας. Φίλησέ μου τὸν Γιάννην, τὴν Μαρίαν καὶ τὴν Ἀτέλαν καὶ εἰπέ τὰ σέβη μου εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου. Ἐσκήρτησεν ἡ καρδιά μου ὅταν ἔμοθα δι' εἶσαι πλέον καλὰ, φιλάτῃ Ἐλένη Α. Πρεθεδοῦρου. Σοὶ στέλλω πάλιν σήμερον τὸ ὄγδον φύλλον.

Οἱ λόγοι δι' οὓς προτιμᾷς αὐτὸ τὸ ψευδωνύμων, Γλυκεῖα Πατρίς, εἶνε πολὺ εὐλογοφανεῖς. Νὰ μου γράψῃς ὅλως συχνὰ ἀπὸ καὶ τὸσον ἐξαιρετικῶς ἥτο ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἤρχισας.

Κ' ἐγὼ, Ῥόδον τῆς Ἀνδρόν, ἐλπίζω δι' αὐτὴν τῆς ἐπιμέλειας θὰ καθορθῆσιν μίαν ἡμέραν νὰ συνθέτῃς ἀξίας δημοσιεύσεως πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ἐκ τῶν ἐξ ψευδωνύμων τοῦτο κράτησε, Ὁρφεῦ, ἀπὸ ἔχεις τόσην κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ γράφε μοι συχνά. Ἄν αἱ λύσεις σου εἶνε ὀρθαὶ θὰ το βλέπεις μόνος σου παραβάλλων αὐτὰς πρὸς τὰς δημοσιευόμενας.

Καλὴν ἔκαμες τὴν ἀρχὴν, μικρὴ μου φίλε Περικλῆ Σκέφερη, Ἐξακολουθεῖς νὰ μου γράφῃς διὰ νὰ βλέπω τὰς προόδους σου καὶ νὰ χαίρω.

Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τῆς 4 Μαρτίου, Λεοτάρκαρδε Λεωνίδα, στέλονται μέχρι τῆς 4 Ἀπριλίου. Ἐνὸς μηνὸς προθεσμίαν δίδο πάντοτε.

Εἶμαι εὐτυχῆς, Προσκυμαία τῆς Σμύρνης, διότι τόσην χαρὰν σοὶ προσενοῦν αἱ ἐπισκέψεις σου.

Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, Λι-χου-τσάγγ, διότι μετὰ τὴν ἀνάφρωσιν σου πρῶτην φροντίδα ἐθεώρησες νὰ μου γράψῃς.

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίῳ Ἐραμμένῳ (Ἄρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκῆλαι πρὸς παραστάσιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρῶτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδεται δρ. 1, 20
Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικῶν διαλόγων ἀπηγορευόμενος ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδεται δρ. δρ. 1, 20

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 25 Ἀπριλίου ε. ε.

259. Λεξιγράφος. Ἄντωνμία καὶ θεὰ ἐὰν συνενωθοῦν, Ἐθῶν σημεῖον σεβαστὸν ὀμοῦ ἀποτελοῦν.

260. Στοχεῖς γρίφος. Ἐκ συλλαβῶν συνίσταται τὸ ὄνομα μου δύο. Μέλος σου εὐγένεστατον, καὶ σπᾶγγα σου ἐνδύω.

261. Αἰνίγμα. Εἶμαι ἐγὼ καὶ ἄλλο τι δὲν ἐμπροσθὶ νὰ γίνω, Ἀφρῆς σὺ τὴν μέσην μου κ' ἐγὼ τὰ παντ' ἀφίνω.

262. Σταυρὸς. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΘΗΝΚΑΜΜΟΡΣΥ σχηματίζονται σταυροὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος θεᾶς τῶν Ἑλλήνων καὶ ζῶου τετραπόδου ἀποτελούμενον.

263-265. Κακρωμέννα ὀνόματα ζῶων. 1. Ἡ φύσις ἐπρόκεισε τὸν ἄνθρωπον μὲ νοῦν. 2. Ἡ εἶς εἶνε δευτέρα φύσις. 3. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης.

266-270. Μαγικὸν γράμμα. Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Λέων, μέρος, ἀμνός, τόνος, ὄμορος.

271-272. Μεταμορφώσεις. 1. Ὁ ὀδὸς διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πολλὰ. 2. Ὁ Πάρις διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἕξταρ.

273-276. Ἐπὶ ἀνθρώποις λέξεις. Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων καταλλήλως τοποθετοῦμεν σχηματίζον τὰ ὀνόματα τεσσαρῶν πτηνῶν. 1, Σελαιγεμρ. 2, Συστήπτα. 3, Σοκαδολῦρ. 4, Μοσιχόλα.

277. Λεξιθέρια. Ποία λέξις ἐπτασυλλαβὸς ἔχει ἐξ α; 278. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Ρωμαίου στρατηγού. τὸ δὲ δευτέρα πόλιος τῆς Ἑλλάδος. 1, Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. 2, Θεὰ, 3, Πόλις τῆς Βυρῶνης. 4, Μέρος τῆς κεφαλῆς. 5, Τόπος χλοερῶν. 6, Μετάλλον.

279. Φωνηεντόλεπον. Μ—πυρ—ργ—φσ. 280. Ἑλλητισύμφωνον. Η—ω—α—ου—αι—ε—ο—η—ου—ευου. 281. Γρίφος. ὦ! ὦ! ἦρεν ποίει κίς. 282. ΑΥΣΕΙΣ πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 Φεβρουαρίου 1. 136. Πυραμῖς (πυρὰ, μῦς).—137. Μίθας (Μ, δάς).—138. Σάραμα: ἄρωμα.—139. Ὁ ἀήρ.—140. Ὁ Σωκράτης, ὅτι ἡ σύζυγός του μετὰ σκηνῆν θυμῶ ἔχυσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του δοχεῖον ὕδατος.

141. Γ Κ Α Ι Η Τ Σ Β Ο Λ Ο Σ Ν Β Ι Α Π Ο Λ Δ Ο Ν Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ Α Ν Α Ξ Ι Π Η Ο Σ Φ Ρ Ι Μ Α Δ Α Γ Α Σ Κ Α Ρ Η Α Σ Ο Σ

143-144. 1, Σόλων, δλων, δλον, δλα, ἄλλος, ἄλλης, Ἄλλης, θαλῆς. 2, Κοσμος, κόςος, κόρος, πόρος, πόλος, δλος, ἄλλος, ἄλλης. Ἄδης.—145-146. 1, Ἐαρ. 2, χειμῶν.—147-150. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ρ; αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἰνετροχός, χορδός, ὄμορος, Πέτρος.—155. Τῇ προσθήκῃ τῆς συλλαβῆς φα σχηματίζονται αἱ λέξεις φακέλος, φάρμακον, φάσκω, φαιδρός, φασιανός.

156. ΑΙΑΚΟΣ, ΑΙΟΛΟΣ (1, ΑΣωπός, 2, ΙΟύδας. 3, Ἀλκιβιάδης. 4, ΚΟραῖ. 5, Οἶνος. 6, ΣΑμος)

157. Καλὸν νὰ μάθῃ χωρὶς νὰ πᾶθῃ, Πλὴν ἀπὸ πᾶθῃ καθεὶς ἄς μάθῃ. Νὰ μὴ γλιστρήσῃ πάλιν εἰς λάθῃ.

158. Μὴ προτρέχῃτω ἡ γλῶσσα τῆς διανοίας. 159. Ὁ μετὰ θάρρους ἐπιμένων νικᾷ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔσχον παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεῖς παρασχῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηρίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Ἐκωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δρχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἀπριλίῳ 1895 Ἐτος 17ον.—Ἀριθ 13

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 89.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὰ πράγματα διηυθετήθησαν ὡς τα διέθεσεν ἡ Ρουκερῆ.

Ἐπὶ δικῶν ἡμέρας ἡ Πετρίνα διήλθε πάντα τὰ χωρία τὰ κείμενα ἐν ἐκάστῃ πλευρᾷ τοῦ δάσους Σαντιγῆ. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον, ἡ Ρουκερῆ προέτεινε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ τὴν κρατήσῃ πλησίον τῆς.

«Ἐχεις φωνὴν περιφρημὴν γιὰ τὸ ἐμπόριον τῶν κουρελιῶν, καὶ ἐμένα θὰ ὠφελοῦσες καὶ σὺ δὲ θὰ ἔδυστυχοῦσες. Βγάζει κανεῖς τὸ καθημερινὸν σου.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν.»

Βλέπουσα ἡ Ρουκερῆ ὅτι τὸ ἐπιχειρῆμα τοῦτο δὲν ἦτο ἐπαρκές, προέβαλεν ἄλλο. — «Καὶ θὰ χωρισθῆς ἀπὸ τὸν Πάλληκαρᾶ;»

Ὅπως τὸ ἐπιχειρῆμα τοῦτο ἐτάραξε τὴν Πετρίναν, ἦτις ἐξεδήλωσε μὲν τὴν συγκίνησιν τῆς, ἀλλὰ πάλιν ἀντέστη.

«Ὁρεῖλω νὰ πάγω κοντὰ 'ς τοὺς συγγενεῖς μου.

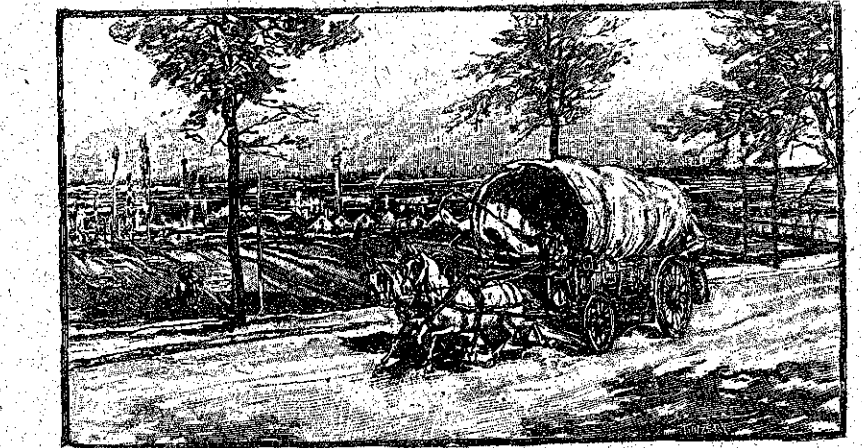
— Οἱ συγγενεῖς σου σ' ἔσωσαν τὴν ζωὴν σου ὅπως αὐτός; — Θὰ παρακούσω 'ς τὴν μητέρα, ἂν δὲν πάγω.

— Πήγαινε τὸ λοιπὸν' μὰ ἂν ἔρθῃ μέρα καὶ θυμηθῆς τὴν καλὴν εὐκαιρίαν τοῦ σου βρῆκα, θὰ κτυπᾷς τὸ κεφάλι σου.

— Σὰς βεβαίωω ὅτι ποτὲ μου δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χάριν ποῦ μ' ἔκαμάτε.»

Ἡ Ρουκερῆ δὲν δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἀποποίησιν ταύτην· μετὰ πάσης δὲ προθυμίας συνεφώνησε μετὰ τοῦ φίλου τῆς ὠπόδου νὰ παραλάβῃ τὴν Πετρίναν ἐν τῷ ἀμαξίῳ του μέχρι τῶν πέριξ τῆς Ἀμμένης.

Ἐπὶ ἡμέραν ὄλην ἡ Πετρίνα ἐτέρεπε φερομένη ὑπὸ δύο ἵππων καλπάζοντων, κατακειμένη ἐπὶ ἀχύρου ὑπὸ τὴν σκιάν, ἀντὶ νὰ ταλαιπωρηθῆται περὶ ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἐκείνης ὁδοῦ, ἣν ἡ σύγκρι-

«Φερομένη ὑπὸ δύο ἵππων καλπάζοντων...» (Σελ. 97, στήλ. α'.)

σις τῆς παρουσίας εὐεξίας πρὸς τοὺς παρελθόντας κότους παρίστα ἔτι μακροτέρω. Τὴν ἐσπέραν ἐκοιμήθη ἐν τινι χωρίῳ ἐντὸς ἀχυρῶνος καὶ τὴν ἐπιούσαν ἦτις ἦτο Κυριακὴ, ἔδωκεν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τὸ πεντόπραχίον τῆς, ὅπερ ἦδη οὔτε ἀπεδοκίμασθη οὔτε κατεσχέθη, καὶ ἐξ αὐτοῦ τῆ ἀπεδόθησαν δύο φράγκα καὶ ἑβδομήκοντα πέντε λεπτά μετὰ τοῦ εἰσιτηρίου, διὰ τὸ Πικκινῦ, ὅπου καὶ ἔφθασε τῇ 11ῃ ὥρᾳ π. μ.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἀκτινοβόλος καὶ θερμὴ, ἀλλ' ἡ γλυκεῖα αὐτῆς θερμότης οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς τὴν τοῦ δάσους, ὡς οὐδ' αὕτῃ ἡ Πετρίνα ὁμοιάζε πρὸς τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ὅποια ἦτο τότε.

Κατὰ τὰς ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἄς εἶχε διελθῆ μετὰ τῆς Ρουκερῆς, ἠδυνηθῆ νὰ συρράψῃ καὶ ἐπιρράψῃ τὸ φόρεμά τῆς καὶ τὸν σάκκον τῆς, νὰ κόψῃ περιώμιον ἐκ βακῶν, νὰ πλύνῃ τὴν λινστολήν τῆς, νὰ ἀλείψῃ τὰ σανδάλιά τῆς. Ἐν δὲ τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, ἀναμένουσα τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἐκαλλωπίσθη μετ' ἀκριβείας, ἀποπτηριζομένη εἰς τὸ βεῖμα τοῦ ποταμίου, καὶ ἦδη ἀπεβιδάξατο καθαρὰ, δροσερὰ καὶ εὐζωνος.

Ἄλλ' οὔτε ἡ καθαρότης, οὔτε αὐτὰ τὰ ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς ἦχοντα δύο καὶ ἑβδομήκοντα πέντε, ἀνεπτέρωσαν τῶσον τὴν Πετρίναν, ὅσον μάλιστα συναίσθημά τι πεποιθήσεως, ὅπερ ἐπορίζετο ἐκ τῶν

παραλθουσῶν δοκιμασιῶν. Ἀφ' οὗ δὲ, ἄνευ τινὸς λιποψυχίας καὶ μετὰ πολλῆς καρτερίας ἐμμένουσα μέχρι τέλους, εἶχε νικήσῃ, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἤθελεν ἦδη κατανικήσῃ τὰς ὑπολειπομένας αὐτῇ δυσχερείας; Ἐὰν δὲ τὸ δεινότερον ἦτο ἔτι ἀνεκτελεστον, τοῦλάχιστον ὑπῆρχε τι τετελεσμένον καὶ ἀκριβῶς τὸ βαρύτερον, τὸ ἐπισφαλέςτατον.

Ἐξελθούσα τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, διήλθε γέφυραν καὶ ἦδη ἐβάδιζε πρόθυμος διὰ χλοερῶν λεϊμώνων καταφύτων ἐξ αἰθέρων καὶ ἰεθῶν καὶ διακοπτομένων ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ ἐλῶν, ἐν οἷς ἐφαίνοντο καθ' ἑκάστον βῆμα ἄνθρωποι ἀλειούντες δι' ὀρμῆς καὶ κύπτοντες ἐπὶ τῶν φελλῶν, περικυκλούμενοι δὲ ὑπὸ πραγμάτων, ἐξ ὧν ἀνεγνωρίζοντο παρευθῆς ὡς ἐρασταὶ τῆς ἀλιείας, χάριν τῆς Κυριακῆς ἀποδράντες ἐκ τῆς πόλεως. Τὰ ἔλη διεδέχοντο τυρῶνες καὶ ἐπὶ τοῦ σκυριόχρου χόρτου ἦσαν στοιχηδὸν τεταγμέναι σειραὶ μικρῶν κῶων μαύρων γεωμετρικῶς σεσορευμένων καὶ σεσημασμένων διὰ γραμμάτων λευκῶν ἢ ἀριθμῶν ἦσαν δὲ σωροὶ τύρῃς ἑτοιμοὶ πρὸς ἀποξήρανσιν.

Ποσάκις τῇ εἶχεν ὁμιλήσῃ περὶ τῶν τυρῶνων τούτων καὶ τῶν ἐντομῶν αὐτῶν, τοῦτ' ἔστι περὶ μεγάλων ὑδροστασιῶν, ἅτινα τὸ ὕδωρ ἐπλήρωσε μετὰ τὴν

Τὸ ἀντίκτυπον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματοῦν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἑδωτικῆς τῶν ἐσθν ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1895—3717.

ἀφαιρέσει τῆς τύφης, ὡσαύτως ἐγίνωσκε τοὺς λυσαλέους ἐκείνους ἀλίεις, οὐδ' οὐδὲν ἀποτρέπει, οὔτε ὁ καύσων, οὔτε τὸ φύχος, τόσον δὲ καλῶς, ὥστε δὲν διήρχετο τόπον νέον, ἀλλὰ τοῦναντίον γνωστὸν καὶ ἀγαπητόν, καὶ τοι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀκρότης δὲν τον εἶχον ἴδῃ, γνωστοὺς τοὺς γυμνοὺς ἐκείνους καὶ τετριμμένους λόφους, οἵτινες περικυκλοῦσι τὴν κοιλάδα, γνωστοὺς τοὺς ἀνεμομύλους, οἵτινες στέφουσι τοὺς λόφους καὶ περιστρέφονται καὶ ἐν νηνεμίᾳ, ὠθοῦμενοι ὑπὸ τῆς ποντιάδος αὐρας, ἥτις εἰς ἐκεῖ εἶνε ἐπαίσθητή.

Ἡ Πετρίνα ἀνεγνώρισε καὶ τὸ πρῶτον χωρίον, μετὰ κεράμων ἐρυθρῶν, εἰς ὃ ἐφάσεν. Ἐν αὐτῷ ἦσαν τὰ ὑφαντήρια καὶ τὰ σχοινοπλοκεῖα τὰ ἐξαρτώμενα ἐκ τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Μαρωκούρ. Καθ' ὅσον δὲ αἱ αἰγίροι τῆς κοιλάδος ἄφινον ἐλευθέραν τὴν θέαν ἢ ἐκάλυπτον αὐτήν, ἐβλεπε τὰ ἐκ σχιστολίθου κωδωνοστάσια τῶν πέριξ χωρίων, ἅτινα ἦσαν τὸ κέντρον τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Βουλφράν Παινταδοῦν, καὶ τὰς ὑψηλὰς ἐξ ὀπτῆς κλίνοῦ καπνοδόχους τῶν ἐργαστηρίων, ἅνευ τῆς ἐκ καπνοῦ λοφίως τῶν ἑνεκα τῆς Κυριακῆς.

Ὅτε διήλθε πρὸ τῆς ἐκκλησίας οἱ κἀτοιχοὶ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς λειτουργίας ἀκούουσα δὲ καθ' ὁδὸν τοὺς χωρικοὺς ὁμιλοῦντας κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον βραδέως καὶ σύροντας τὴν φωνήν, ἐνεθυμήθη ὅτι εὐτὼ τῆ ὠμίλει ὁ πατήρ τῆς ὅτε ἤθελε νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

Ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου εἰς Μαρωκούρ ἰτέαι ἐπισκιάζουσιν ἐκατέρωθεν τὴν ὁδὸν, ἥτις περιστρέφεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν τυρφῶνων, ἀναζητοῦσα διόδον δι' ἐδάφους μὴ ὄντος λίαν ἀσταθοῦς μᾶλλον ἢ τὴν εὐθεῖαν ὅθεν οἱ πορευόμενοι δι' αὐτῆς ὀλίγων τινῶν μόνον βημάτων διάστημα ἔχουσι ἐμπροσθεν αὐτῶν καὶ ὀπισθεν. Οὕτως ἡ Πετρίνα βαδίζουσα, κατέφθασε κορασίδα βραδυποροῦσαν καὶ καταβεδαρημένην ὑπὸ καλαθίου, ὅπερ ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ βραχίονός τῆς.

Θαρήσασα ἐκ τῆς ἐπανελευθέρου αὐτῆς πεποιθήσεως ἡ Πετρίνα ἐτόλμησε νὰ τὴ ὁμιλήσῃ.

« Ἀπ' ἐδῶ δὲν εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Μαρωκούρ ;

— Ναι, ὄλο ἴσα.
 — Ὡ! ὄλο ἴσα, εἶπεν ἡ Πετρίνα μειδιῶσα χαρὰ ἔς τὸ ἴσα!
 — Ἐγὼ παγαίνω ἔς τὸ Μαρωκούρ, ἀνίσως καὶ θεός, πᾶμε μαζὶ.
 — Μετὰ χαρᾶς, ἂν θέλῃς νὰ σε βοηθῶς νὰ σηκώσωμε μαζὶ τὸ καλαθὶ σου.
 — Ἀχοῦς ἐκεῖ δὲ θέλω ; Εἶνε ἀσήκωτο. »

Ταῦτα λέγουσα ἀπέθηκεν αὐτὸ κατὰ γῆς, ἐκφωνοῦσα οὐφ ! ἐξ ἀνακουφίσεως.

« Ἀπὸ τοῦ Μαρωκούρ εἶσαι ; ἠρώτησε.

— Ὁχι καὶ σὺ ;

— Ἀμὴ πῶς ; εἶμαι μέσα ἀπὸ τὸ Μαρωκούρ.

— Ὡ τὰ ἐργοστάσια ἐργάζεσαι ;

— Ἀμὴ πῶς ; ὅπως ὄλος ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα. Δουλεύω ἔς τῆς καννιτιέρας.

— Τί πράγματα εἶν' αὐτὰ ;

— Μπᾶ ! δὲν τῆς ξέρεις τῆς καννιτιέρας, τὰ πουλοῦρα ; Για ἰδέε ! καὶ ποῦθ' ἔρχεσαι τὸ μαθές ;

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Δέν τῆς ξέρουνε τῆς καννιτιέρας ἔς τὸ Παρίσι ; Παράξενο κὴ αὐτὸ ! Ἐπὶ τέλους, εἶνε μηχανές που ετοιμάζουνε τὸ γνέμας γιὰ νὰ μπῆ ἔς τῆς σαίττες.

— Καὶ εἶνε καλὸν τὸ ἡμερομίσθιον ;

— Τὸ μεροκάματο ; μισὸ φράγκο.

— Εἶνε δύσκολα ;

— Ὁχι καὶ πολὺ ἄλλὰ πρέπει νὰ χῆς τὰ μάτια σου τέσσερα καὶ νὰ μὴ χᾶφτης μυγες. Μπᾶς καὶ θεός νὰ χωθῆς καὶ σὺ ἐκεῖ μέσα ;

— Μάλιστα ἂν με θέλουν !

— Ἀμὴ πῶς ; σὲ θέλουν καὶ σε καλοθέλουν ὄλον τὸν κόσμο παίρουνε ἂμ' ἂν δὲν ἦταν ἔτσι, ποῦ θελ' εὔρουνε τῆς ἐφτά χιλιάδες ἀργάτες που δουλεύουνε ἔς τὰ τάργαστήρια. Ἀδριο τὸ πρῶτ' ἔς τῆς ἐξῆς νὰ παρουσιασθῆς ἔς τὰ καγκελλα τοῦ ἐργοστασίου. Αἶ, εἶπαμε πολλὰ καὶ ὠνεῖ νὰ μὴ τύχη καὶ ἀργήσω.

Ἐλαβον τὴν λαθὴν τοῦ καλαθίου ἢ μὲν ἔνθεν, ἢ δὲ ἔνθεν, καὶ ἐξεκίνησαν βαδίζουσαι κατὰ βῆμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Ἡ εὐκαιρία ἦτο εὐνοικωτάτη νὰ μάθῃ ἡ Πετρίνα ὅτι τὴ συνέφερε ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ ἐλευθέρας τὴν κορασίδα, ὡφειλον αἱ ἐρωτήσεις αὐτῆς τὰ γίνονται τεχνιθέντως, καὶ ἐν ᾧ θὰ ἐφαίνετο ὅτι ἀπλῶς καὶ τυχαίως ἐφλυᾶρει, ὡφειλε νὰ μὴ ἐρωτήσῃ τι ἀπροκαλύπτως, ὥστε νὰ μαντεύσῃ τις τὸν σκοπὸν τῆς.

« Εἶσαι γεννημένη ἔς τὸ Μαρωκούρ ;

— Ἀμὴ πῶς ; εἶμαι ἴντοπια ἐγὼ, καὶ ἡ μάνα μου ἦτανε. Ὁ πατέρας μου ἦτανε ἀπὸ ἄλλο χωριὸ.

— Δέν τους ἔχεις τοὺς γονεῖς σου ;

— Ὁχι, εἶμαι μαζὶ μὲ τὴν κυρούλα μου. Ἐχει ἓνα ποτοπωλεῖο καὶ ἓνα παντοπωλεῖο, ἢ κυρὰ Φραγκίσκα.

— Ἀ ! ἢ κυρὰ Φραγκίσκα !

— Τὴ γνωρίζεις ;

— Ὁχι . . . εἶπα ἂ ! ἢ κυρὰ Φραγκίσκα.

— Γιατί τὴν γνωρίζουν ἐδῶ ἔς τὴ χώρα ὄλοι ἀπὸ τὸ ποτοπωλεῖο τῆς καὶ ἔπειτα ἐπειδὴ ἦταν ἡ ππραμάνα τοῦ κύριου Ἐδμόντου Παινταδοῦν, ὅσοι θέλουν νὰ ζητήσουν τίποτα ἀπὸ τὸν κύριον Βουλφράν Παινταδοῦν, ἐρχονται ἔς αὐτήν.

— Καὶ κατορθῶνε ὅτι ἐπιθυμοῦν ;

— Πότε ναι, πότε ὄχι δὲν εἶνε πάντα εὐκόλος ὁ κύριος Βουλφράν.

— Καὶ ἀφ' οὗ ἦτον παραμάνα τοῦ κυ-

ρίου Ἐδμόντου, διατί δὲν πηγαίνει εἰς αὐτόν ;

— Ὡ τὸν κύριον Ἐδμόντον ! Ἐκεῖνος ἐφυγε ἀπὸ δῶ πρὶν ἐγὼ γεννηθῆναι καὶ δὲν τον ξαναεἶδαν ποτέ. Ἐμάλωσε μὲ τὸν πατέρα του γιὰ κάποιες ὑπόθεσες ὅτι ἐπῆγε ἔς τὴν Ἰνδία γιὰ ν' ἀγοράσῃ τί ζούτα . . . Ἄν δὲν ξέρῃς τί πράγμα εἶνε ἡ καννιτιέρα δὲν θὰ τὴν ξέρεις τί ζούτα.

— Εἶνε χόρτον ;

— Καννάβι, μεγάλο καννάβι αὐτὸ γίνεσαι ἔς τῆς Ἰνδίας καὶ τὸ γνέθουν τὸ φαίνου καὶ τὸ βάφουν ἔς τὰ ἐργοστάσια τοῦ Μαρωκούρ. Αὐτὸ τὸ καννάβιον ἐπλούτισε τὸν κύριον Βουλφράν.

Ἐπὶ τὴν ἀρχὴν αὐτὸς ἔφερεν μὲ τὸ ἀμαξάκι τὸν γνέμας ἔς τὰ σπίτια τῶν χωριανῶν καὶ ἔπειρανε ὅπισω τὸ πανὶ που ἔκταν αὐτοὶ ἔς τὰ σπίτια τῶν, ἔς τοὺς ἀργαλειοὺς τῶν. Ὡ τὸ λέω αὐτὸ γιατί δὲν το ἔχει κρυφὸ καὶ αὐτός. »

Καὶ διεκόπη :

« Θέλεις ν' ἀλλάξωμε χέρι ;

— Ἄν θέλῃς, . . . πῶς σε λένε ;

— Τριανταφυλλιά.

— Ἄν θέλῃς, Τριανταφυλλιά μου.

— Καὶ σένα πῶς σε λένε ; »

Ἡ Πετρίνα δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὸ ἀληθές ὄνομά τῆς, καὶ εἶπε τυχαίως ἓν ὄνομα :

« Χρυσούλα.

— Ἄς ἀλλάξωμε τὸ λοιπὸν τὰ χέρια, Χρυσούλα μου. »

Ὅτε δὲ μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἐπανελάβον τὴν ἐρυθρὸν πορείαν τῶν, ἡ Πετρίνα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ τρυφερὸν ζήτημα.

« Μοῦ ἔλεγεσ ὅτι ὁ κύριος Ἐδμόνδος ἐφυγε μαλλομένος μὲ τὸν πατέρα του.

— Καὶ ὅταν ἐπῆγε ἔς τὴν Ἰνδίαν ἐμάλωσαν ἀκόμη περισσότερο, ἐπειδὴ ἡ κύριος Ἐδμόντος ἐπῆρε γυναῖκα ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖ, ἐν ᾧ ὁ κύριος Βουλφράν ἠθέλε νὰ του δώσῃ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὴ μεγαλῆτερη οἰκογένεια ὄλης τῆς ἐπαρχίας μας καὶ γι' αὐτὸ τὸ γάμο ὁ κύριος Βουλφράν ἔχτισε γιὰ νὰ καθίσῃ ὁ γυιὸς του καὶ ἡ νύφη του τὸν πύργου τοῦ κ' ἐξώδεψε ἐκατομμύρια ἐκατομμυρίων. Ἀλλὰ ὁ κύριος Ἐδμόντος δὲν ἔστρεξε νὰ τὴ χωρίσῃ τὴ γυναῖκα του ἐκεῖνη καὶ νὰ πάρῃ τούτην ἐδῶ τὴν κοπέλλα καὶ ἐμάλωσαν τελειωτικά, τόσο που τώρα κανεῖς δὲν εἰξέρει ἂν ζῆ ὁ κύριος Ἐδμόντος ἢ ἂν πέθανε. Ἀλλοὶ λένε ἔτσι, ἄλλοι λένε ἔτσι ἄλλὰ κανεῖς δὲ εἰξέρει τίποτα, ἐπειδὴ ἔχουμε νὰ μάθουν γι' αὐτὸν χρόνια καὶ χρόνια . . .

Ἐξέρω γὼ, ἔτσι λένε, γιατί ὁ κύριος Βουλφράν δὲ λέει σὲ κανένα τίποτα καὶ οἱ ἀνηψιοὶ του καὶ αὐτοὶ δὲ λένε τίποτα.

— Ἐχει ἀνεψιοὺς ὁ κύριος Βουλφράν ;

— Τὸν κύριον Θεόδωρον Παινταδοῦν, τὸ γυιὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τὸν κύ-

ριον Καζιμίρο Βρεττονέ γυιὸ τῆς ἀδελφῆς του, αὐτὸν τον ἐπῆρε νὰ τον βοηθῆ. Ἄν ὁ κύριος Ἐδμόντος δὲ γυρίσῃ, τὰ πλοῦτη καὶ ὄλα τὰ ἐργοστάσια τοῦ κυρίου Βουλφράν θὰ εἶνε διμάτους.

— Περιέργον.

— Καὶ δὲ λές ὅτι πῶς ἂν δὲ γυρίσῃ ὁ κύριος Ἐδμόντος, θὰ ἦταν δυστυχία.

— Διὰ τὸν πατέρα του ;

— Καὶ γιὰ ὄλο τὸν τόπο ἐπειδὴ ποῖός ξέρει πῶς θὰ πᾶνε μὲ τοὺς ἀνεψιοὺς τὰ ἐργοστάσια που ἀπ' αὐτὰ ζῆ τόσοσ κόσμος. Τὰ λένε αὐτὰ ὄλοι. Καὶ τὴν Κυριακὴν που καθομαί καὶ ὑπηρετῶ ἔς τὸ μαγαζὶ μας ἀκούω χίλιω λογιῶ τέτοιες ὀμιλίες.

— Διὰ τοὺς ἀνεψιοὺς ;

— Ναι, καὶ γιὰ τοὺς ἀνηψιοὺς καὶ γιὰ ἄλλους ἀκόμα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε δικὴ μας δουλειά.

— Βέβαια. »

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Πετρίνα δὲν ἠθέλησε νὰ φανῆ ὅτι ἐπιμένει, ἐβάδι-σεν ἐπὶ τινα λεπτὰ σιωπῶσα, ὀρθῶς διανοουμένη ὅτι ἡ Τριανταφυλλιά, ἥτις ἐφαίνετο ἔχουσα τὴν γλώσσαν εὐκίνητον, μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπανελάμβανε τὸν λόγον ὅπερ καὶ ἐγένετο.

« Καὶ οἱ γονεῖς σου θὰ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ ἔς τὸ Μαρωκούρ ; εἶπε.

— Δέν ἔχω γονεῖς.

— Οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα ;

— Οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα.

— Ὡ καὶ μένα ! μὰ ἐγὼ ἔχω τὴν κυρούλα μου, εἶνε καλὴ καὶ θὰ ἦταν ἀκόμα καλλίτερη, ἂν δὲν εἶχε τοὺς θεοὺς μου καὶ τὲς θεῆές μου, καὶ δὲ θέλει νὰ τους κακοκαρδίσῃ ἢ δὲ μὴ δὲν ἐπῆγαίνα νὰ δουλεύω ἔς τὸ ἐργοστάσιο, θὰ ἐκαθόμουν ἔς τὸ μαγαζὶ μας. Δέν κανεῖ ὅμως ὅτι θέλῃ. Τὸ λοιπὸν εἶσαι ὀλομόναχη ;

— Ὁλομόναχη.

— Καὶ μόνη σου το συλλογίστηκες μᾶθῃς ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔς τὸ Μαρωκούρ ;

— Μοῦ εἶπαν ὅτι ἴσως εὔρω ἐργασίαν εἰς τὸ Μαρωκούρ. Καὶ ἂντὶ νὰ ἐξακο-λουθῆσω τὸν δρόμον μου καὶ νὰ πάγω ἔς τὸν τόπον τῶν συγγενῶν ποῦ μ' ἀπομειναν, ἠθέλησα νὰ ἰδῶ τὸ Μαρωκούρ, διότι οἱ συγγενεῖς, ἐν ὄσῳ δὲν τους γνωρίζεις δὲν εἰξέφεις πῶς θὰ σε δεχθοῦν.

— Ἀλήθεια, ἂν εἶνε καλοὶ συγγενεῖς, εἶνε ὅμως καὶ κακοί.

— Αὐτὸ εἶνε.

— Τὸ λοιπὸν μὴ σὲ μέλη καὶ θαυρῆς δουλειά ἔς τὰ ἐργοστάσια. Δέν εἶνε μεγάλο τὸ μεροκάματο μισὸ φράγκο, μὰ εἶνε ὅμως καὶ κάτι τι, καὶ ἔπειτα μπορεῖ νὰ φτάσῃ νὰ παίρῃς ὡς δύο καὶ εἴκοσι. Θὰ σε ῥωτήσῃ κάτι τι καὶ ἂν θέλῃς μου λές καὶ ἂν δὲ θέλῃς δὲ μου λές. Ἐχεις χρήματα ;

— Ὀλίγα.

— Τὸ λοιπὸν ἂν σ' ἀρέσῃ νὰ καθίσῃς ἔς τῆς κυρὰ Φραγκίσκας, θὰ ξοδεύῃς μιὰ καὶ σαράντα τὴ ὄδομάδα πληρώνοντας μ'προστά.

— Εἰμπορῶ νὰ πληρώσω μιὰν καὶ σαράντα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

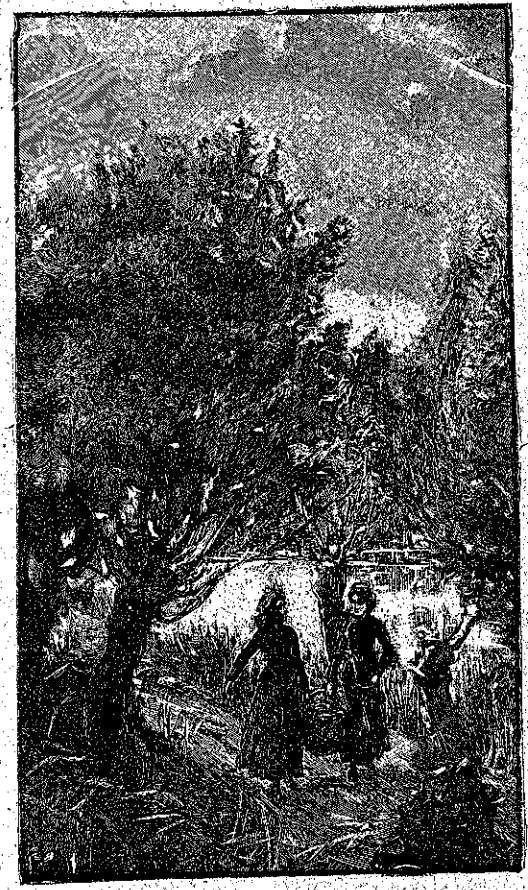
— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

— Ἐξέρεις, δὲ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ νοῖκι πῶς θὰ γῆς ἓνα δωμάτιο καλὸ

— Ὀλίγα.

« Ἐξεκίνησαν βαδίζουσαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ » (σελ. 98)

— Ἡ μητέρα μου ἦτο Ἀγγλίς.

— Ἄ ἔτσι. Μὰ λοιπὸν θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ νὰ μιλήσῃ σοὺ ὁ κύριος Κλέφτιν, καὶ ἀκόμη περισσότερο ἂν εἰξέρεις ὄλες τὲς γλώσσες, γιατί κάθε Κυριακὴ περνᾷ τὴν ὥρα του διαβάζοντας τὸ Πάτερ ἡμῶν ἔς ἓνα βιβλίον που εἶνε τυπωμένο σὲ εἰκοσιπέντε γλώσσες. Ὅταν το τελειώσῃ, τὸ ξαναρχίζει καὶ ἔπειτα πάλι τὸ ἴδιο ἀπ' ἀρχῆς. Ἐτσι κανεῖ πάντα κάθε Κυριακὴ. Καὶ εἶνε καὶ καλὸς ἄνθρωπος.

[Ἐπειτα συνέχισα]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 90].

— Ὡ, εὐχαριστῶ ! εἶπε μειδιῶσα ἡ δυστυχῆς μικρὰ ἀφ' οὗ κατέ-ἐπιε σταγόνας τινάς.

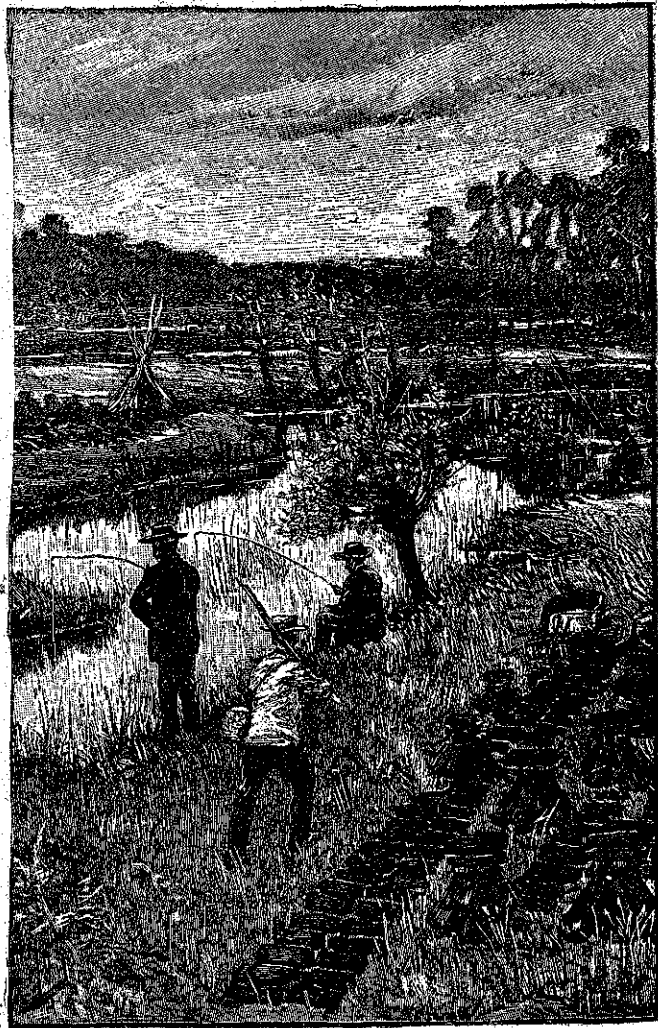
— Ἐχει εὐγνώμονα καρδίαν, εἶπεν ὁ Λεβουκάς. Ἀ ! σείε, γρήγορα ἔς τὴ δουλειά, ἐφώνησε πρὸς τοὺς ἐργάτας ὅσοι δὲ ἔδραμον εἰς τὸ ἔργον τῶν καὶ ἡ συγκομιδὴ τοῦ φελλοῦ ἐπροχώρει ταχέως.

— Καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς τῆς δυστυχομένης ; εἶπεν ὁ Λεβουκάς δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήσωμε ἔτσι.

Ὁ Βρουνᾶς νεύσας εἰς τέσσαρας ἐργάτας διέταξεν αὐτοὺς νὰ κόψωσι τέσσαρας μεγάλους κλάδους δρυὸς καὶ νὰ κατασκευάσωσι πρόχειρον φορεῖον ἐπ' αὐτοῦ ἔθεσαν τὸ σῶμα τῆς μαύρης καὶ κατεκάλυψαν αὐτὸ διὰ πολλῶν φύλλων.

— Ω, όχι, όχι, απεκρίθη η μικρά πλησιάσασα προς τον Φιλήτωρα' μα με έδερναν ως σήμερα τόσο πολύ που φοβούμαι.

- Και ποιος σ' έδερνε;
- Η γρηά που έπνιξε ο Καναδής.
- Ποιος Καναδής;
- Ο σκύλος, ο φίλος μου, ο μόνος φίλος που έχω εις τον κόσμο' και έφερε

«Εφαίνοντο καθ' έκαστον βήμα άνθρωποι άλιεύοντες» (Σελ. 97, σήλ. γ'.)

θωπευτικώς την χείρα επί του τριχώματος του ζώου.

Ο Καναδής, ως να ένδει την γλώσσαν ταύτην, έλειχε με αγάπην την χείρα τής μικράς του φίλης.

— Ποϋ είναι οι γονείς σου; ήρώτησεν ο πωματοποιός.

— Πέθαναν' η γρηά ήταν γειτόνισά μας και μ' έπληρε μαζί της' την έλεγα θεία μου, μα δεν ήτανε' είχε τόσο κακία μαζί μου! χωρίς τον Καναδή που τραβούσε μαζί μου τ' άμάξι και μου έκρατούσε ζέστη όλον τον χειμώνα, θα είχα πεθάνη, καιρό τώρα.

— Άκους εκεί τί υπέφερε το καιμένο το κορίτσι! έψιθύρισεν ο πωματοποιός.

Έπειτα δε εξέσπασε διά μιας. — Τρομάρα τους! Έχουν πολλά τα παιδιά 'ς τον τόπο τούτον και τα σκορπούν έτσι ασυλλόγιστα. Δεν μοιάζουν έμένα τον άτυχο. Έγώ ένα κοριτσάκι μόνον απέκτησα και αυτό μου το πήρε πίσω ο Θεός, δόξα νάχη τόνομά του.

— Πολύ ενδιαφέρεσαι δι' αυτήν την άραπούλαν, ειπεν ο κ. Βρουνάς με ειρωνείαν.

— Άραπούλα' ανέκραξεν ο πωματοποιός' τάχα γιατί δεν έχει άσπρο το δέρμα της έχομε και το δικαίωμα να την βασανίζωμεν; Παράξενα πράγματα γίνονται εδώ πέρα, κύριε Βρουνά. Σ' έμάς, οι γονείς, οι συγγενείς που θά έκακομεταχειρίζοντο έτσι ένα παιδί θά πήγαιναν 'ς το πλημμελειοδικείο..

— Η αλήθεια είναι ότι... Ο πωματοποιός δεικνύων τους αίμοσταγαίς π' ο δ' ας τής Μυάνας, προσέθηκε:

— Για ιδε τα καιμένα αυτά τα ποδαράκια. Τι θά παίζεις να ήτανε' έτσι τα δικά σου;... Ο Βρουνάς άνεκαγγάχασε ζωηρώς τείνας δε την χείρα εις τον πωματοποιόν τω είπε:

— Είσαι λαμπρός άνθρωπος' αλλά δια να σου άποδείξω ότι δεν είναι κανείς άσπλαγγνος και άκαρδος, σου δίδω αυτό το μικρό 'σάκκο' έχει μέσα ιατρικά δια πρόχειρον θεραπείαν' πάρε ο,τι χρειάζεται δια να ιατρευθή τας πληγάς του μικρού αυτού κοριτσιού, το όποσον έλαβες υπό την προστασίαν σου.

Ο Φιλήτωρ άνοιξας τον 'σάκκον εξέβαλε διάλυσιν φανικού οξέος, κατέβρεξε δε' αυτού πολλούς επιδέσμους και προσέδωκεν αυτούς στερεώς εις τους πόδας νής Μυάνας.

— Τώρα, ειπεν εις την κόρην δένων τους επιδέσμους, να μου είπης πώς ευρέθης μόνη εις το δάσος εκείνο, κοντά εις την πεθαμένη γραία.

Η Μυάνα ημερωθεΐσα καθ' όλον

κληρίαν πλέον διηγήθη εις τον πωματοποιόν όσα έν μέρες γνωρίζομεν.

Ότε έκ τής μεγάλης κοπώσεως ούδε βήμα πλέον ήδύνατο να προχωρήση, η γραία την μετέφερεν έντός του άμαξίου. Εκεί δε δεν εβράδυσε ναποκοιμηθή. Άλλ' όταν εφθασαν εις το άνοικτόν μέρος του δάσους όπου η μαύρη έμελλε να ευρη έργασίαν, ώθησε βιαίως την μικράν έκτός του άμαξίου και την έκτύπα άνηλεώς δια τής μαστίγος. Ο Καναδής, βλέπων τί υπέφερεν η μικρά του φίλη, έσπευσεν εις βοήθειάν της και εφορμήσας κατά τής μαύρης την εστραγγάλισε.

Ο Λεβουκάς ήκροάτο μετά προσοχής των λόγων τής μικράς μαύρης' και άλλοτε μόν οι βολβοί των οφθαλμών του εξήρχοντο έκτός των κογχών των παραδόξως περιστρεφόμενοι, άλλοτε δε εισήρχοντο έντός, όποτε αι τραχείαι όφρύνες αυτού προσέχον άπειλητικώς.

- Και τώρα, ειπε, τί θά γίνης;
- Δεν ειξεύρω.
- Ποιος θά σε θρέψη;
- Δεν ειξεύρω.
- Είσαι μικρά ακόμη δι' έργασίαν.

Η μικρά άνέτεινε τας χείρας μετ' εκφράσεως εκκαρτερήσεως.

— Ο Θεός! έψιθύρισε.

— Μοϋ φαίνεται πως εις αυτήν την στιγμήν ο Θεός σου καλείται Φιλήτωρ Λεβουκάς, ειπε μειδιών ο πωματοποιός.

— Τι; ήρώτησεν ο κ. Βρουνάς, μήπως σκοπεύεις...

— Και βέβαια πως σκοπεύω, αλλά... βλέπεις, υπάρχει ένα αλλά...

— Ω!

— Ναι, και αυτό το αλλά δεν είναι παίζε γέλασε.

Ο αγαθός πωματοποιός εξυνη την κεφαλήν του και εφαινετο κατεχόμενος υπό μεγάλης άμηχανίας.

— Ω, χωρίς άλλο θά είναι έξοδο, ειπεν ο Βρουνάς, έν τούτοις...

— Έξοδο! άπήνησε ζωηρώς άνορθούμενος ο Φιλήτωρ' ζητιάνο με νομίζεις; Όχι, δεν είναι το χρήμα, αν και δεν είμαι πλούσιος' δεν μ' έμποδίζει αυτό, αλλά... Και ο Φιλήτωρ ήρχισε να ξέη και πάλιν την κεφαλήν του μετά μεγαλειτέρας άμηχανίας.

— Τι είναι λοιπόν;

— Μά, άφ' οϋ θέλεις να σου το πώ, μάθε το, είναι η γυναίκα μου. Τι φουρτούνα θά ξεσπάση 'ς το σπίτι μου, αν γυρίσω μ' αυτή την πραγματεία 'ς τη Μασσαλία!

Κατά το διάστημα τούτο η Μυάνα άφρονος παρηκολούθει δια του βλέμματός τους λόγους και τας κινήσεις του πωματοποιού, έννοουσα ότι η στιγμή εκείνη ήτο επίσημος και κατ' αυτήν άπεφασίζετο η τύχη της.

[Έπειτα συνέχεια] ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΥΛΤΡΟΠΟΣ

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΕΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ο μικρός Σταθης πηγαίνει εις το σχολειον. Έχει τη 'σάκκα του κάτω από τη μασχάλη του, ένα παξιμάδι 'ς τη μιά τσέπη του κ' ένα μηλο 'ς την άλλη.

Πηγαίνει 'ς το σχολειο σιγά σιγά' φοβείται μη τιμωρηθῆ.

Ο διδάσκαλος ειπε εις τα παιδιά του σχολείου: — Παιδιά να μελετήσετε καλά την αριθμητική σας' πρέπει να μάθετε να μετράτε' γελοϋν με όσους δεν ξέρουν να μετροϋν.

— Θα μάθωμε την αριθμητική μας, ειπαν τα παιδάκια, δεν θέλομε να γελοϋν με 'μας που δεν ξέρομε να μετροϋμε.

Και όμως ο Σταθης δεν το έμαθε το μάθημά του.

Ο διδάσκαλος του ειπε να μάθη να μετρά' εως τα δέκα' και αυτός έμεινε μονάχα 'ς το ένα. Πέρα από το ένα δεν ξέρει.

Πηγαίνει σιγά σιγά και λυπημένος.

Εκείνη την ώρα προβάλλει τρέχοντας και ο Παϋλος, ο φίλος του ο Παϋλος' και αυτός πηγαίνει 'ς το σχολειο, βλέπει τον Σταθῆ και τρέχει να τον φθάση.

Ο Σταθης βάζει το δάκτυλό του 'ς το στήθος του, έπειτα δείχνει τον Παϋλο και λέγει:

— Ο Σταθης ένα παιδί, ο Παϋλος δύο' είμεθα δύο.

Και παίρνει θάρρος' άνοίγει τα ποδάκια του και πηγαίνει γρηγορώτερα. Δεν είναι πλειά 'ς το ένα' τ'ό επήδησε και εφθασε 'ς το δύο.

Αυτά συλλογίζεται όταν να σου και φαίνεται ο Γιάννης.

— Καλημέρα, Γιάννη.

— Καλημέρα, Σταθῆ.

Και μπαίνει κι' αυτός 'ς την άράδα. Τότε λέγει ο Σταθης με τον νοϋ του:

— Ο Σταθης ένα παιδί, ο Παϋλος δύο, ο Γιάννης τρία' ένα, δύο, τρία.

[Έπειτα συνέχεια]

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

(Ρωσικόν διήγημα)

[Συνέχεια' Ίδε σελ. 78]

— Ο Θεός να σας εύλογήση, καλοί μου άνθρωποι, ειπεν ο πρίγκηψ σφίγγων ζωηρώς εις τας χείρας του τας χείρας των δύο γηραιών. Μοϋ φαίνεται ότι σε γνωρίζω, καλέ μου γέρον, προσέθηκε προσηλών τούς οφθαλμούς του επί του πάππου' δεν είσαι ο Ούγας, αριθμός 39 του λόχου μου;

— Στρατηγέ μου! απεκρίθη ο πάππος άνεγνωρίσας την φωνήν.

— Σήμερα είμαι στρατηγός, άλλοτε όμως' ήμην λοχαγός σου' εύλογημένον το όνομα του Θεού' σ' εύρίσχω επί τέλους! Δεν ένθυμείται λοιπόν πλέον ότι μ' έσωσες την ζωήν, ότι μ' εφορτώθης εις τους ώμους σου πληγωμένον εις το πεδίον τής μάχης έν φ' εινιδύνευα να πέσω εις τας χείρας των έχθρών; Αν σύ το έλησμόνησες, εγώ όμως το ένθυμούμαι. Αφ' ότου έγινε ειρήνη δεν ήκουσα τίποτε περί σου' σε εξήγησα παντού, επί τέλους ένόμισα ότι απέθανες. Τώρα πού σε εύρον έσο ήσυχός' δεν θά σου λείψη πλέον τίποτε, ούτε εις την γυναίκα σου, ούτε εις το μικρό σου εγγονάκι, το καλό παιδάκι.

Ταυτα λέγων έλαβε τον Ματῆν (όστις εισήλθε κατόπιν του ξένου) εις την άγκάλην του και τον έφίλησε με τόσο όρμην ώστε ο γουνοτός σκούφος έπεσε κάτω και άπεκαλύφθη η ξανθή κεφαλή του παιδίου.

— Αφσέ με! άφσέ με! εφώναζεν ο Ματῆς μη έννοωίν τί συμβαίνει και παλαιών με όλας του τας δυνάμεις. Έρριψες το σκούφο μου και θά μαλώση ο παππούς.

— Μπα! μπα! Ματῆ! ντροπή σου! έλεγεν η μάμμη προσπαθούσα να έπιβάλη σιωπήν εις το παιδίον και προσκλίνουσα πρό του πρίγκηπος' δεν έντρέπεται να μιλήσ' έτσι εις τον Υψηλότατον;

— Δεν ειξεύρει τί λέγει' είναι παιδί, εξηκολούθησεν άποταθεΐσα εις τον διοικητήν. Το καιμένο' δεν είναι συνηθισμένο να βλέπη κόσμο!

— Θα δώσω εις τον παππού σου ένα σκούφον ωραιότερον, ειπεν ο διοικητής εις το παιδίον, και δεν θά σε μαλώση αν χαλάση αυτός. — Μή σε μέλη, καλή μου γυναίκα' εγώ τα αγαπώ τα ζωηρά παιδιά' το εγγονάκι σου μ' άρέσει πολύ!

— Άκουσα, Ματῆ, θέλεις να γίνης μίαν ήμέραν στρατιώτης σαν το παππού σου;

— Ο παππούς ειπε πως θά γίνω σαν μεγαλώσω, και άφ' οϋ το ειπε ο παππούς...

— Καλά' είμαι βέβαιος πως δεν θά σου λείψη το θάρρος.

— Έγώ θα έχω θάρρος, σαν φορῶ παντελόνι ὅποιος ἔχει παντελόνι ἔχει και θάρρος, ὅποιος φορεῖ ὄμως φούστα...

Ἡ μάμμη ἠναγκάσθη νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν Διοικητὴν τί ἐσήμαινον αἱ λέξεις ἐκεῖναι.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπεν οὗτος ἀφ' οὗ ἐγέλασε διὰ τὸ πάθημα τοῦ μικροῦ, θὰ φροντίσω νὰ ἔχῃς πάντοτε παντελόνια.

— Εἶσαι δυνατὸς, μικρὲ μου; Ἄντι ἄλλης ἀπαντήσῃς τὸ παιδίον ἤρπασε ἕνα δακτυλὸν τοῦ πρίγκηπος καὶ τὸν ἔθλιψε δι' ὄλων τῶν δυνάμεών του.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν οὗτος μειδιῶν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶσαι δυνατὸς καὶ θέλεις νὰ γίνῃς στρατιώτης, θὰ σε βάλω εἰς ἕνα σχολεῖον ὅπου θὰ φορέσῃς ἐν ὠραῖον φόρεμα ὡς αὐτὸ καὶ ἕνα σπαθί ὡς αὐτό, ὀλίγο ὅμως μικρότερον ἢ τὴν ἀρχήν, καὶ ὅπου θὰ μάθῃς νὰ γίνῃς καλὸς ὑπερπιστῆς τῆς πατρίδος σου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως θὰ σε πάρω μαζί μου καὶ θὰ τρώγῃς κάθε ἡμέρα λευκὸ ψωμί καὶ ὅταν εἶσαι φρόνιμος καὶ γλυκίσματα καὶ ζαχαρωτά. Σ' ἀρέσει;

— Καὶ θάχω κ' ἕνα ἄλογο νὰ το καβαλλικεύω;

— Βέβαια.

Ἡ Ματῆς ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς σκεπτικὸς τὸ βλέμμα του ἀπὸ τοῦ ξένου μετέβαινεν εἰς τὸν πάππου του ἀπὸ τοῦ πάππου του εἰς τὴν μάμμη του καὶ ἀπὸ τῆς μάμμης τοῦ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν ξένον.

Ἐπὶ τέλους ὤρμησε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πάππου του.

— Θέλω νὰ μείνω μετὰ τὸν πάππο μου καὶ μετὰ τὴν μάμμη μου, ἀνεφώνησε.

— Μὰ, παιδί μου, εἶπεν ὁ γέρον πάππος, ὡς μείνῃς μαζί μας, θὰ τρώγῃς πάντοτε ξηρὸ ψωμί καὶ παστόψαρα. Δὲν ἀκούς τί σου λέγει ὁ πρίγκηψ; θὰ ἔχῃς τόσα πράγματα, θὰ ἔχῃς καὶ ἄλογο...

— Θὰ μείνω μετὰ τὸν πάππο καὶ μετὰ τὴν μάμμη, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον τρίτον τοὺς ὀφθαλμούς του, τῶν ὁποίων τὰ δάκρυα ἦσαν ἑτοιμα νὰ πέσωσι.

— Εἶσαι καλὸ παιδί! εἶπεν ὁ διοικητὴς με συγκίνησιν θωπεύων τὰς στρογγυλάς παρειάς τοῦ Ματῆ. Μείνε μετὰ τὸν πάππον σου καὶ μετὰ τὴν μάμμη σου. Ἐγὼ θὰ φροντίσω δι' ὄλους σας. Ἀργότερα, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ πατρίς θὰ σε χρειασθῇ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶσαι ἑτοιμος νὰ θυσιασθῇς δι' αὐτήν. Ἐως τότε μένε μετὰ τοὺς ἰδιούχους σου θὰ ὑπακούσῃς εἰς τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ὅστις λέγει:

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς».

— Αὐτὸ τὸ ἴδιον εἶπε εἰς τὸ βιβλίον που διαβάζει κάθε κυριακὴ ἡ μάμμη, εἶπεν ὁ Ματῆς.

— Ναι, καὶ ἔπρεπε νὰ εἶνε τυπωμένον εἰς ὅλας τὰς καρδίας!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΙΡΗΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

[Παραμύθη]

Ἦτανε μιά φορά ἕνας βασιλιάς που εἰξευρε ὡς καὶ τὴν γλώσσα που μιλοῦν τὰ ζῷα. Θέλετε νὰ σας πῶ καὶ τὸ πῶς ἀπόκτησε αὐτὴ τὴ μάθησι;

Μίαν ἡμέρα μιά γρηούλα τοῦφερε ἕνα ψάρι καὶ του εἶπε πως ἂν το φάγῃ θάκοῦν τί λὲν ἀνάμεσό τους ὅλα τὰ ζῶα τῆς γῆς, οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ πετοῦμενα κ' ὅσα ζοῦν καὶ κολυμβοῦν καὶ σέρνονται κ' τὴ στερεὰ ἢ ἢ τὰ βάρη τῆς θάλασσας.

Ὁ βασιλιάς ἔδωκε τὸ ψάρι ἢ τὸ μάγειρά του καὶ του εἶπε πως ἂν το ἀγγίσῃ θὰ του πάρῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ Ἰρῆς, ὁ ἱπποκόμος τοῦ βασιλιά ἀπόρησε γιατί νὰ δώσῃ ὁ βασιλιάς τέτοια διαταγή, καὶ τὴν ὥρα που ἐπήγαυε τὸ φαγητὸ ἢ τὸν ἀφέντη του ἐπῆρε μιά σταλιά γιὰ νὰ ἰδῇ τί γεῦσι ἔχει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε γύρω του ἕνα ψιθυρισμό.

— Ἐγὼ ἐλπίζω πως θὰ μείνῃ καὶ γιὰ μᾶς, πῶς θὰ μείνῃ καὶ γιὰ μᾶς!

Ὁ Ἰρῆς ἐγύρισε δεξιὰ καὶ ζερβά τὰ μάτια, μὰ δὲν εἶδε παρὰ μερικὲς μύγες που πετοῦσαν δῶθε κεῖθε.

Περνώντας τὴν αὐλὴ ἄκουσε πλεῖο δυνάτες φωνὲς νὰ λέγουν:

— Ποῦ πάτε; ποῦ πάτε;

— Σ' τοῦ μυλωνᾶ τὸ ποταμάκι. Σ' τοῦ μυλωνᾶ τὸ ποταμάκι.

Ὁ Ἰρῆς ἐκύτταξε ποῖος μιλοῦσε ἔτσι καὶ εἶδε κάμποσες χῆνες.

— Ὡ! Ὡ! εἶπε μέσα του νὰ θαμαρτουργῶ ψάρι μιά φορά κ' ἐπῆρε ἄλλη μιά βουκιά, ὕστερα ἐπῆρε τὸ φαγεῖ ἢ τὸ βασιλιά, καὶ αὐτὸς τῶφαγε ὅλο καὶ δὲν ἄφησε τίποτα.

— Σέλωσέ μου τᾶλογο μου, εἶπε σὲ λίγο ἢ τὸν Ἰρῆ καὶ νάρθῃς καὶ σὺ μαζί μου.

Ὁ Ἰρῆς ἐσέλλωσε τᾶλογο τοῦ βασιλιά, κ' ἐπήγαυε καβάλλα κ' αὐτὸς κατόπι του μὰ ἢ τὸ δρόμο, περνώντας σιμὰ ἀπὸ ἕνα πράσινο, φουντωμένο λιθάδι, τᾶλογο τοῦ ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ.

— Ἀ, ἔχω μιά διάθεσι, ποῦ μου ἐρχεται νάνεβω νὰ πηδήξω ἀπὸ τὸ βουνὸ που βλέπεῖς ἐκεῖ ἄπάνω.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θάκαμα, ἀποκρίθηκε τὸ ἄλογο τοῦ βασιλιά, μὰ ἔχω ἢ τὴ ράχι μου ἕνα γέρο καὶ θὰ πέσῃ νὰ σπάσῃ τὰ κόκκαλά του.

— Μπᾶ! καὶ τί μ' αὐτὸ! πάρε ἕνα καβαλλάρη πλεῖο νεῖο.

Ὁ Ἰρῆς ἀκούοντας τὴν συνομιλία αὐτὴ δὲν ἔμπαρε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια ὁ βασιλιάς γύρισε τότε καὶ τὸν ἐρώτησε γιατί γέλας.

— Ἀ! δὲν εἶνε τίποτε, πολυχρονεμένε, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰρῆς.

Ὁ βασιλιάς ὅμως ἐκατάλαβε πως

ἔνοιωσε τί εἶπαν τὰ δύο ἄλογα, κ' ἀποφάσισε νὰ τὸν στείλῃ σὲ τόπο μακρινὸ κ' ἀγύριστο, γιατί δὲν ἤθελε νὰ ξέρῃ κ' ἄλλος μέσα ἢ τὸ παλάτι του, ὅσα εἰξευρε αὐτὸς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδε δύο πουλιὰ που μαλώνανε γιὰ τρεῖς χρυσὲς τρίχεις που κρατοῦσαν ἢ τὸ στόμα τους.

— Δός μου τες, ἔλεγε τὸ ἕνα, δικές μου εἶνε!

— Ὁχι, ἔλεγε τὸ ἄλλο, ἐγὼ τες εἶδα τὴν ὥρα που χτενίζτανε ἢ Χρυσομαλλοῦσα.

Ὁ βασιλιάς ἐγύρισε τότε καὶ λέγει τοῦ Ἰρῆ.

— Παράκουσες τὴν προσταγὴ μου, εἶδα πως ἔνοιωσες τί εἶπαν τᾶλογο, ἔπρεπε νὰ σου πάρω τὸ κεφάλι μὰ ἢς εἶνε σου χαρίζω τὴ ζωὴ θέλω μονάχα νὰ πᾶς ναύρη τὴ βασιλοπούλα που εἶχε αὐτὲς τες τρίχεις καὶ νὰ μὸς τὴν φέρῃς νὰ τὴν πάρω γυνοῦνὰ μου.

Δὲν ἦτανε εὐκόλο τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλιά, μὰ τί νὰ κάμῃ ὁ Ἰρῆς; μπορούσε νὰ κάμῃ κ' ἄλλοιῶς; Πῆρε λοιπὸν τὰ μάτια του κ' ἐπῆγε ναύρη τὴ βασιλοπούλα μετὰ τὰ χρυσὰ μαλλιά.

Περνώντας μέσα ἀπὸ ἕνα δάσος ἐφθασε σὲ μιά μεριά που βουκόδες περαστοῖς εἶχεν ἀνάψῃ φωτιά. . . . Ἐκεῖ σιμὰ ἦτανε μιά μυρμηκοφυλῆ μερικὲς σπιθὲς ἔπεσαν ἀπάνωθὲ τῆς καὶ τὰ καίμενα τὰ μυρμηγκία, κατατρομαγμένα ἔτρεχαν ἄπάνω κάτω, κουβαλώντας τ' αὐτὰ τους γιὰ νὰ μὴν τα χαλάσουν αἱ φλόγες.

— Βοήθα μας, βοήθα μας, εἶπαν ἢ τὸν Ἰρῆ, βοήθα μας γιατί χανόμεθα θὰ καοῦμε ὅλοι, ὡς καὶ τὰ μικρά μας ποῦνε μετὰ τὰυγά.

Ὁ Ἰρῆς κατέβηκε ἀπ' τᾶλογο τοῦ κ' ἔδουσε τῆς φωτιά.

— Σὰ βρεθῆς κάμμιὰ φορά σὲ ἀνάγκη, τοῦ εἶπαν τὰ μυρμηγκία, συλλογίσου μας θάρθωμε νὰ σε βοηθήσωμε.

Ὁ Ἰρῆς τράβηξε πάλι τὸ δρόμο του κ' ἐφθασε κοντὰ ἢ ἕνα μεγάλο πεῦκο.

Σ' τὴ κορυφὴ του ἦτανε μιά κορακοφυλῆ, καὶ χάμου, ἢ τὴ γῆ, δύο κορακῆ καὶ φώναζαν:

— Ὁ πατέρας καὶ ἢ μητέρα μας μᾶς ἄφθασαν ἐρῆμα. Πεινᾶμε καὶ δὲν μπορούμε ἀκόμα νὰ πετάξωμε. Βοήθα μας, βοήθα μας νὰ φάμε, γιατί θὰ πεθάνουμε.

Ὁ Ἰρῆς ξεπέζεψε, καὶ χωρὶς νὰ το πολυσυλλογισθῇ ἔσφαξε τᾶλογο τοῦ γιὰ νὰ δώσῃ νὰ φᾶν τὰ ὄρρανα πουλιὰ.

— Σὰν ἔρθῃς σὲ ἀνάγκη κάμμιὰ φορά, τοῦ εἶπαν, νὰ μας συλλογιθῆς θάρθωμε νὰ σε βοηθήσωμε.

Ὁ Ἰρῆς ἐξακολούθησε μετὰ τὰ πόδια τῶρα τὸ δρόμο του. Ἐφθασε ἢ τὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ εἶδε δύο ψαράδες που μαλώνανε ἔχανε πιάση ἕνα μεγάλο ψάρι κ' ὁ καθένας τᾶθελε δικὸ του.

Ὁ ἕνας ἔλεγε: — Μὲ τὸ δίχτυ μου πιάστηκε δικὸ μου εἶνε.

— Τί θάκανε τὸ δίχτυ σου χωρὶς τὴ βάρκα μου; ἔλεγε ὁ ἄλλος.

— Ἐγὼ θὰ σας συμβιδιάσω, εἶπεν ὁ Ἰρῆς, πουλήστε μου τὸ ψάρι καὶ ὁ, τι σᾶς δώσω μοιρασθῆτέ το.

Ὁ Ἰρῆς ἔδωκε ἢ τοὺς ψαράδες ὅλα τὰ χρήματά που του εἶχε δώσῃ ὁ βασιλιάς γιὰ τὸ ταξεῖδι του, ἐπῆρε τὸ ψάρι καὶ τᾶρριξε ἢ τὴ θάλασσα. Μὰ αὐτὸ ξαναφάνηκε πάλι ἄνω ἢ τὸ νερὸ καὶ εἶπε:

— Σὰν βρεθῆς σὲ ἀνάγκη, συλλογίσου με, θάρθω νὰ σε βοηθήσω.

— Ποῦ πᾶς; ῥωτήσανε οἱ ψαράδες τὸ καλλιχάρι που τοὺς φάνηκε τόσο καλόβολο.

— Πάγω νὰ γυρέψω μιά βασιλοπούλα γιὰ τὸ βασιλιά τὸν ἀφέντη μου. Ἐχει χρυσὰ μαλλιά, μὰ δὲν ξέρω που βρίσκεται.

— Νὰ σοῦ το ποῦμε μᾶς, εἶπαν οἱ ψαράδες. Κάθετα ἢ ἕνα νησί ἢ τὰ μέσα τῆς θάλασσας. Σὰν θέλῃς, γιὰ τὸ καλὸ που μας ἔκανες, σὲ πᾶμε ἐμεῖς, μὰ ἔχε τὸ νοῦ σου νὰ διαλέξῃς αὐτὴν που ζητᾷ ὁ ἀφέντης σου, γιατί ἐτούτος ὁ βασιλιάς ἔχει δώδεκα κόρες, μονάχη ὅμως ἢ μιά εἶνε χρυσομαλλοῦσα.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΒΕΝΟΣ

ΜΠΟΜΠ ΤΟΜΠ ΡΟΜΠ

Ἦσαν τρεῖς καὶ ἔζων εὐτυχισμένοι εἰς τὰ παράλια τοῦ Οὐδσονεῖου ὄρμου, ἐν τῇ Βορείῃ Ἀμερικῇ, τρεῖς, ὁ πατὴρ καὶ οἱ δύο υἱοὶ του. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐκνηγούντο κἀμόντες βουτιές, ἄλλοτε ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας, καὶ ἐβλεπον μετὰ ἡμίκλειστα ὄμματα τὰ κύματα τὰ ὅποια ἐφθانون μεχρὶς αὐτῶν.

Ἦσαν τρεῖς φῶκαι χωρὶς φροντίδας, χωρὶς πόθους, χωρὶς φιλοδοξίαν.

Ἡ ζωὴ των ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ διάρρησῃ ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῶν ἐρήμων σκοπέλων ἢ τῶν ἄμμοδῶν σύρτων ὅπου ἐγεννήθησαν.

Οἱ φίλοι των, οἱ λάροι καὶ αἱ θαλάσσαι χελιδόνες ἤρχοντο συχνάκις καὶ ἐφλουάρουν μαζί των, καὶ ταις ἔφερον εἰδήσεις, τὰς ὁποίας συνέλεγον ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ναυτῶν, ὅτε ἐπέταν καὶ ἐκάθηντο ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν κεραίων τῶν πλοίων.

Ἄλλ' ἐν ᾗ ἡμέραν τινὰ ἐκοιμῶντο ἡσύχως συνελήφθησαν ἔξαφνα ὑπὸ ναυτῶν καὶ μετεφέρθησαν ἐπὶ πλοίου τινός.

Ὡ! ποῖα ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς ἐλευθέρως ἔως τότε ζωῆς των, εἰς τὴν ἀνοι-

κτὴν θάλασσαν, καὶ τῆς ἀθλίας φυλακίσεως εἰς κάδον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου. Νὰ μὴ ἦτο τοῦλάχιστον οὗτος σκεπασμένος μετὰ σανίδας! Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ ναῦται ἐφοβούντο μήπως αἱ τρεῖς φῶκαι διὰ πηδημάτων ῥιφθῶσιν ὑπεράνω τοῦ παραπέτου εἰς τὴν θάλασσαν, ἐφρόντισαν νὰ κλείσωσι τὸν κάδον, καὶ ἀφῆκαν μόνον ὀλίγας ὄπας διὰ νὰ αναπνεύσωσι οἱ φιλακισμένοι των.

Ἐπρεπε νὰ ἠκούεστε πῶς ἐκτύπων τὸν κάδον μετὰ τὴν οὐρανὸν των καὶ πῶς ἐπάφαζε τὸ ὕδωρ ταραττόμενον ὑπὸ τῶν τριῶν δυστυχῶν. Ἄλλ' ἢ αἰχμαλωσία αὐτῆ δὲν διήρκεσε πολὺ.

Τὸ πλοῖον προσωμίση εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐκεῖ δὲ ἀμερικανὸς τις ἐπιχειρηματίας, ὅστις πολὺ λάκεις περιτῆλθε τὸν κόσμον φέρων μετ' ἑαυτοῦ λαμπρὸν ἱπποδρόμον, ἠγόρασε τὰς τρεῖς φώκας, διὰ νὰ τὰς ἀναθρέψῃ.

Ἡ ἀλήθεια ἀπατεῖ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἢ ἀνατροφῆ των ἦτο καθ' ὀλοκληρίαν παρημελημένη. Ὁ πατὴρ δὲν εἰξευρε περισσότερα τῶν δύο υἱῶν του ἄλλ' αἱ φῶκαι εἶνε πολὺ εὐμαθεῖς καὶ ὁ διδάσκαλος πολὺ εὐκόλως τὰς ἐδίδαξε νὰ λέγωσι «μπαμπᾶ» καὶ «μαμμά».

Τὰς ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κάδου καὶ τὰς μετέφερεν ὑπὸ εὐρείαν σκηνὴν εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ἦτο βαθεῖα δεξαμενὴ πλήρης ἄμμου ὕδατος. Αἱ φῶκαι ἠδύναντο νὰ κάμνουν βουτιές, νὰ κολυμβῶσι, νὰ κυνηγῶσιν ἀλλήλας, καὶ ἔπειτα νὰναπαύωνται ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ δεξαμενὴ ἐκείνη ἦτο μικροσκοπικὸς Οὐδσονεῖος ὄρμος.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς πρὸς τὰς φώκας ἀφ' οὗ ἔθηκε πρὸ αὐτῶν κἀνιστρον πλήρες ἰχθύων, εἰσθε καὶ αἱ τρεῖς αἱ περισσότερες χαριτωμέναι φῶκαι τοῦ κόσμου, καὶ θὰ κερδίσετε μαζί μου περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδας φράγκα! Καὶ πρῶτον πρέπει νὰ σας δώσω ὀνόματα. Σὺ ὁ πατέρας θὰ ὀνομαζέσαι Μπόμπ, καὶ σὺ οἱ δύο Τόμπ καὶ Ρόμπ. Δι' ἐμὲ θὰ ἠκούσατε βέβαια νὰ γίνεταί λόγος πρὶν ἔλθετε μαζί μου. Εἶμαι ὁ Τιμ - Τομ - Τζιμ - Τζάμ - Σιμσον, ὁ ἐπισημότερος καθηγητῆς τῶν ζῶων, ἀπ' ὅσους εὐρίσκονται εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἐπομένως χωρὶς περιαιτολογία, ὅλου τοῦ κόσμου. Κἀνεὶς δὲν ἔχει τὴν ἰδικὴν μου ἰκανότητα νὰ διδάξῃ ἕνα γάιδαρον ἢ ἕνα πῖθηκον, ἢ ἕνα ἐλέφαντα, ἢ ἕνα ψύλλον, μίαν τίγριν, ἢ ἕνα πρόβατον. . . . Θὰ ἰδῆτε δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε διόλου μαζί μου, καὶ θὰ γίνῃ λόγος διὰ σᾶς εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ὁ κύριος Τιμ - Τομ - Τζιμ - Τζάμ δὲν ἐφεύδετο. Μετὰ ἔξ μολὶς μῆνας ὁ Μπόμπ, ὁ Τόμπ καὶ ὁ Ρόμπ, εἰξευρον νὰ ῥίπτωσι καὶ τὰς ἔξ σφαίρας ἐνὸς ρεβόλβερ, καὶ ἀπετελοῦν καὶ οἱ τρεῖς των μελῆδι-

κὴν συναυλίαν. Ὁ πατὴρ ἔπαιζε τύμπανον, οἱ δὲ δύο υἱοὶ του κιθάραν.

Ἡ δόξα των ἔοθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον ὅποτε ἐν Μαγεντία τῆς Γερμανίας, ὁ Μπόμπ, ὁ Ρόμπ καὶ ὁ Τόμπ, παρουσιάσθησαν καπνίζοντες πίπαν μετὰ σοδαρότητα πραγματικῶς γερμανικῆν.

Ὁ Τιμ - Τομ ἀφ' οὗ περιέφερε τὰς φώκας του εἰς ὄλην τὴν Εὐρώπην, ἠθέλησε νὰ φέρῃ αὐτὰς καὶ εἰς τὰς παραλίας ὅπου ἐγεννήθησαν.

Ἡμέραν τινὰ ἦσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀτμοπλοίου, ἐξηπλωμένοι ἡσύχως εἰς τὸν κάδον των, ὅστις ἀφῆθη ἀνοικτός.

Ἡ ἀνατροφῆ τὴν ὁποίαν ἔλαβον, ἢ γνῶσις τοῦ κόσμου καὶ τῆς κοινωνίας τὴν ὁποίαν ἀπέκτησαν, ἔπεισαν τὸν Τιμ - Τομ - Τζιμ - Τζάμ ὅτι αἱ τρεῖς φῶκαι δὲν θὰ ἐφραντίζοντο νὰ δραπετεῦσωσιν.

Φεῦ! ἠπατάτο!

Μπλοῦμ! Ὁ Μπόμπ, ὁ καίρων τόσον ὠραία τὸ τύμπανον καὶ καπνίζων τὴν πίπαν καὶ ῥίπτων τὸ ρεβόλβερ, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Μπλοῦμ! . . . Μπλοῦμ! Οἱ δύο νοήμονες υἱοὶ τοῦ ἠκολούθησαν τὸν πατέρα των, αἱ δὲ τρεῖς φῶκαι ἐκολούμωσαν μετὰ χαρᾶς, μετ' ἀγαλλιάσεως, ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς σελήνης ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου ὄρμου καὶ οὔτε τὸν Τιμ - Τομ ἐσυλλογίζοντο πλεόν, οὔτε τὴν εὐρωπαϊκὴν σφήμην των.

Ὅτε ὁ δυστυχὴς καθηγητῆς τῶν ζῶων ἦλθεν ἀνύποπτος νὰ ἰδῇ τὰς φώκας εὐρε κενὸν τὸν κάδον! . . . Ὁ Τιμ - Τομ ἔγινε μανιώδης ἐξ ὀργῆς καὶ ἀπέτεινεν εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ πλοίου δριμυτάτας ὕβρεις. Ἄλλ' ὁ Μπόμπ, ὁ Ρόμπ καὶ ὁ Τόμπ ἐκολούμωσαν ἐν ἀσφαλείᾳ, καταγοητευμένοι ἀπὸ τὸ λουτρόν των, τὸ ὅποῖον τοὺς ἐξωγοῦνε μετὰ τόσα ἔτη, τὰ ὅποια διῆλθον ἐντὸς τοῦ στενοῦ ὡς φυλακὴ κάδου.

Τί ἀπέγιναν; Εὐφρῆεις, πεπαιδευμένοι ὅπως ἦσαν, θὰ μετέδωσαν βεβαίως εἰς τὰς ὁμοφύλους των τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ὁ δυστυχὴς Τιμ - Τομ - Τζιμ - Τζάμ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀναγινώσκετε τὰς γραμμάς ταύτας, ἴσως ὅλοι αἱ φῶκαι τοῦ Οὐδσονεῖου ὄρμου ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ ἴσως καπνίζουν ὅλα πίπας, πράγμα εἰς τὸ ὅποῖον δὲν συμβουλεύω διόλου τοὺς ἀγαπητοὺς μικροὺς φίλους μου νὰ τὰς μιμηθῶσι.

ΦΙΛΟΖΩΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μὰ καίμενε Γιάννη, δὲν κατᾶρθωσες καὶ σὺ νὰ εἰπῆς ποτὲ δύο λέξεις μᾶθημα ὅταν σε βγάλω πάντα σκύπτεις τὸ κεφάλι καὶ μένεις ἄφωνος.

— Ἀπὸ σέβας κύριε Καθηγητά!

Ἐστὴν ὑπὸ Ὀρσοῦβουλου Θ. Ζωτοπούλου.

